

hegycsúcsra akar feljutni. Naponta megállapítjuk, hogy mi, akik a leghajmeresztőbb ötleteket szüljük, milyen keveset gondolunk arra, amit képletesen a boldogság technikájának nevezhetnénk. Ideje, hogy mi, akik éveken át megtanultuk, miképpen csökkenthetjük, a külvilág zűrzavarát, teremtsünk végre egy kis rendet bensőkben is. Ne csak a tuberkulózis, a gyermekbénulás ellen oltassuk be magunkat, hanem a gonoszság, a gyűlölet, a kicsinyesség ellen is. A bölcsesség azt súgja: jó az, hogy kezdjük megismerni a más csillagvilágok felé vezető utat, jó, de miért nem vagyunk képesek néha megtalálni az utat a mellettünk élő ember felé is?

S ha szabad tanácsot adnom, nem mondhatok mást, mint Pál apostol: *Minden dolgotok szeretetben menjen végbe*. Sokszor tele vagy panasszal: nehéz az élet, a mindennapok sokat várnak, követelnek tőled, idegeid pattanásig feszültek, életuntá leszel. Miért? Azért, mert életedből hiányzik valami, ami megízisené, színessé, tartalmassá tenné azt, ami felrázna, új életkedvet adna. Ez a valami: a szeretet. Te csak rohansz, töröd a tested, emészted a lelked, hogy nagyobb legyen családot asztalán a kenyér, szebb legyen a ruhád, kényelmesebb, fényesebb az otthonod, de mit ér mindez, ha nem tudod szeretettel átnyújtani a betevő falatot, ha ruhád alatt fásultan dobog a szived, ha csak otthonod csillárjai szórják a fényt, de a szived, a lelked szeretet nélküli és fénytelen.

Ami elmondtam az egyes emberrel kapcsolatban, vonatkozik az egész emberiségre. Az emberek nem tudják vagy nem tudják még eléggé, mit jelent ez: szeretni. A mi egész életünk szerencsétlensége az, hogy szívüinktől, lelküinktől elválasztva élünk és nem merünk a bennünk lakó Isten akaratát szeretettel cselekedni. Nem tudjuk, hogy a világon egyetlen dolog van, amiért érdemes élni: a szeretet. Mindenki annyi évet élt, amennyit szeretett, mondja Tolsztoj. Aki szeretetet nem adott, semmit sem adott, aki szeretetet nem teremtett, semmit sem teremtett.

Summázva az eddig elmondottakat: Isten mindnyájunkat határozott céllal küld e földre, s a cél egy: akaratának teljesítése, az élet gazdagítása, az eszményi ország, Istenországa megvalósítása. Fogadd el Isten akaratát, légy az Ő gyermeke, embertársadnak testvére, felebarátja; légy megosztott kenyér, megosztott szeretet és minden munkád szeretetben menjen végbe. Ámen.

CSONGVAI ATTILA

MÉLTÓ LENNI JÉZUS EMLÉKÉHEZ

Mt 26,26—28a

Jézus tanítványai vacsorára kaptak meghívást. Nem tudták, hogy az utolsó. Nem lehetett fényűző, díszes vacsora, hiszen szegény emberek voltak. Az együttlét vonzotta őket. A hagyományos, ünnepi alkalommal együtt lenni azzal, aki irányt adott életüknek.

Erről a vacsoráról csak részletek, töredékek maradtak fenn. Lényegében csak ennyi: Jézus megtörte a kenyeret, rendre adott belőle a tanítványoknak és utalt arra, hogy ilyen az Ő teste is, mint a kenyér. Aztán vette a borral telt poharat mondván: igyatok ebből mindnyájan, ilyen az én vérem, mint ez a bor. Pál

apostol még hozzá teszi ezt a figyelmeztetést: „Próbálja meg azért az ember magát és úgy egyék abból a kenyérből, és úgy igyék abból a pohárból. Mert aki méltatlanul eszik és iszik, ítéletet eszik és iszik magának.“ (1Kor 11,28—29).

Méltóvá lenni Jézus emlékéhez, a tanítványságra. Ez az óhaj hatotta át a tanítványokat, amikor hálaadásra egybegyűltek, amikor Jézusra emlékeztek s eközben élő hagyományként, megtartóerejű szertartássá magasztosult az úrvacsora. Olyan mozgató erővé, mely azoknak, akik gyakorolják, maga az élető evangélium, az építő hit, a munkás szeretet, az egybefogó testvériség.

Jézus azon a vacsorán az egységet példázta az egy kenyérből és egy borból való részesedés által. „Kergetett jobbágyai a kenyérnek [...] gyertek legyetek együtt, hogy ne féljete. Ha látjátok egymás arcát, meglátjátok a közös sorsot, és kihál szívetekből a gyűlölet.“ Meggyőződéseim szerint Jézus gondolatai Isten felé fordultak: „Vigyázzatok és imádkozzatok, hogy kísértésbe ne essetek“. Mert nincs egyedül az, aki imádkozni tud.

Milyen szép beszélgetés folyt közöttük. Hitték, jobban, mint bármikor, hogy aki szereti Istent s embertársához is képes szeretettel és jóssággal viszonyulni, annak megoldódnak kérdései az életben. Még a legnehezebb, a kenyér, a félelem, a szenvedés, a halál kérdése is.

Kihallatszott ezen a vacsorán Jézus szavaiból az örökélet bizonyossága, hogy a belső, láthatatlan értékek örökkévalók. Aki ebben a hitben növekszik és a megpróbáltatások idején nem omlik össze, a megaláztatásban, a halálos vergődésben is Isten felé emelkedni képes, lényéből a szeretet sugarai áradnak. Az ilyen ember, ha meghal is él.

„...Lelkek feszültek, az örökkévalóság belelegzésének nagy várakozásával, a szeretet, a hála, az útmegpillantás, a vigasztalódás forró reményével. A mindennapok botladozó embere most árboe volt, lelkek árboea, hitek bizonyossága, szívekben konduló hívás az örök tisztaságok felé. [...] Hogy vitte csodálatos hangjával, hangjában kiteljesedett lobogó lelkével mindenki szívét s egyetlen csokorba tartotta fel egészen Isten arcához: nézd Atyám, ezek az ember-mező virágai, szelid füvek és egyszerű virágok, de kelyhükben most a Te pillantásaid tisztasága ring“. Légy jó hozzájuk Atyám.

Ezen a vacsorán a búcsú, az elválás szomorúsága lengett. A közeli halál érzetében tudatosult a tanítványokban, hogy ők valami nagy gazdagság örökösei, akiknek erre az örökségre méltóknak kell bizonyulniok. Érett bennük, láthatatlanul, mint a magban a csira, a tanítványi öntudat, mely az első pünkösdkor a cselekvés mezején elindította, hogy diadalra vigyék az eszmét, amelyért Mesterük élt és a keresztfán meghalt. Példájuk győzöket teremtett az idők során, akik vállalták a kockázatot, a cirkuszok porondját, a börtönt, a máglyát, a halált..., melyet nem elbukásnak, hanem győzelemnek ítélték. A Nikodémusszal folytatott beszélgetés mindig időszerű tanítására: szükség tinéktek újonnan születnetek. A szüntelen lelki és szellemi újjászületést életükben és mindennapi cselekedetükben valóságga magasztosították, hogy méltók legyenek Jézus emlékéhez, a tanítványságra.

Most hozzánk szól Jézus. Mi vagyunk az ő tanítványai, akik zsinati ünneppünkön itt összegyűltünk. Amikor magunkhoz vesszük az emlékeztető jegyeket, tudatosuljon bennünk a felismerés: örökösök vagyunk. Megtartó evangéliumának, példamutató áldott életének örökösei. Felelősen kamatoztatjuk-e örökségünket, vagy elárassuk, elrejtjük, eldobjuk? Ez itt a kérdés az úrasztala mellett, ma, amikor Jézus követésére, a felelősségteljes életre szólít. Halljuk meg a kenyérben és a borban rejlő üzenetet: a lélek győzelemre hivatott, a lélek erejével mindent le lehet győzni. Még önmagunk gyarlóságát is, a bántó szót, elveszejtő tettet, könnyelmű ítéletet, lelki vakságot, lelki süketiséget.

Jézus lelkének örököse vagyok. Hivatott arra, hogy elevenebbé tegyek életeket; vallásom megnövesztő egységébe sodorjam a tántorgókat, védelem, jószág, holnap felé mozdító erő legyen azok életében, akik életem körébe kerültek. Legyek méltó Jézus emlékéhez, a tanítványságra, mert ez a hivatásom, csak ez az élet számomra Isten előtt. Amen.

BÁLINT FERENC

A LÉLEK VILÁGOSSÁGÁVAL

Ef 5,8

November eleje szomorú hangulatot kelt az emberi szívekben. A halottakra való emlékezés az elmúlás gondolatát juttatja eszünkbe. És mi, akik még erősek, fiatalok, egészségesek és magabiztosak vagyunk, nem szeretünk a múlandóságra, a megsemmisülésre gondolni, most megdöbbenően kérdezzük: miért tűnnek tova olyan hamar az évek, s miért hajlik az ember rendre a sír felé, amikor munkájának, tanulásának, érett bölcsességének gyümölcseit élvezhetné?

November eleje eszünkbe juttatja, hogy „minden test olyan, mint a fű és az embernek minden dicsősége olyan, mint a fű virága. Megszárad a fű és virága elhull.” (1Pt 1,24)

Minden reménységünk és akarásunk, küzdelmünk és törekvésünk bukását jelenti látszólag a temető. Pedig nem az. Csupán a változásra figyelmeztet és arra int, hogy keressük a változatlant, a megmaradót. Azt a sziklaszilárd alapot, amelyre időleges alkotásainkat és múlandó életünket ráépíthetjük.

Akár koporsó mellett állunk, akár a temetőben szemléljük az elmúlás jeleit, a hívő, vallásos ember ebben a gondolatban, ebben a szóban találja meg a változhatatlant: Isten.

November eleje eszünkbe juttatja, hogy „minden test olyan, mint a fű és az dík el, amely az emberiséget egy fokkal magasabbra emelte, közelebb vitte az Isten megismerésének útján: a reformáció kezdete és Dávid Ferenc megtisztult istenhite, melyhez élete árán is hű maradt.

Minden elmélyedés új felismeréshez, magunkba nézésünk tisztább látásához vezet. Novemberi szomorúságunkból fakadnak a világosabb felismerések, a megtisztult elhatározások, a megújulások és hitünknek megerősödése. Megértjük, hogy változik a világ, amelyben élünk, változik az ember a gyermekkortól az öregségig, változik tudásunk, nevelésünk, eszményünk, célunk és a hitünk is.

A hit és a vallásos élet változását a magasabbra való törekvés szükségességét szemléltetik az efézusi levél felolvasott sorai is: „Mert egykor sötétség voltatok, most azonban világosság vagytok az Úrban.”

Pál apostol egy olyan korban élt, amikor a nem-keresztényeket pogányoknak nevezték, ami azt jelentette, hogy hitük homályban, sötétségben tapogatózott. Az apostollal együtt a keresztény hit terjesztői azt vizsgálták, hogy hová vezetett a régi vallás a maga szigorú parancsaival, hatalmi kényszerével, Isten nevét hirdető, de nagyonis földi tévelygésekkel tele életével. Át tudta-e alakítani az embert lélekben egymás szolgálatára, egymás felemelésére? Nem, mert több volt az „Uram, Uram” kiáltás, mint a mennyei Atya akaratának cselekvése. Több volt az